

end Priserne paa alt andet Korn her i Landet. Det er ikke saadan, at Priserne paa Brødkorn er drevne op til en urimelig Højde. Prisen er mange Kroner under Prisen paa det, som Landmændene skal have til Ernæring af deres Besætninger. Nej, det har netop hidtil været saaledes, at de, der har afhændet deres Rug, inden Maksimalprisen kom, har faaet saadant noget som 21 Kr. pr. Td., medens andre Kornsorter har kostet mere. Man har ikke søgt at fremskaffe en urimelig Pris, og det kunde man for øvrigt heller ikke, man har taget den Pris, Købmænd, Bagere og Møllere bød, og ikke noget som helst mere eller mindre. For denne Pris kan der ogsaa produceres Brød her i Landet til en rimelig Pris, og jeg forstaar slet ikke de store Priser, som mange Steder tages for Brød, thi naar den Rug, man har i de producerende Egne, koster 21 Kr., kan der fremstilles Brød til ca. 85 Øre pr. 8 Punds Brød, og det er dog ikke nogen urimelig Pris.

Den højtærede Indenrigsminister har givet os det allerbedste Eksempel paa, at Rugprisen ikke er drevet op til en urimelig Højde i Forhold til alt andet, derigenem at han har lagt Folk paa Sinde, at det var en strafværdig Handling at lade Rugen blive fordærvet, hvorved den vilde faa større Værdi for den paagældende. Det, synes jeg, er det allerbedste Bevis for, at det ikke er Landmændene, man skal bebrejde noget, naar det kan siges med Sandhed, at de kunde have Fortjeneste af at lade Rugen fordærvet for at faa Lov til at fodre den op. Prisen paa det vigtigste Brødkorn, vi har, den danske Rug, er ikke saa høj, at den overstiger, ja, den staar ikke en Gang Maal med Prisen paa andre Kornsorter, som Landmændene er nødte til at bruge i Stedet for til deres Besætning. Og man kan ikke foretage en Sammenligning med Forholdene i andre Forretninger, i Grossererforretninger o. s. v.; for de har mange andre Varer, hvorpaa der kan tjenes; men den danske Landmand har kun Korn at afse for at erhverve sig andre Fodringsmidler i Stedet for. Det er den eneste Anvendelse, han kan gøre baade af Rugen og af de andre Kornsorter, han har at sælge. Han sælger dem ikke for just at skaffe sig Penge, men for at erhverve sig andre Fodringsmidler, som han anser for nødvendige til Ernæring af sin Besætning. Derfor er det fuldstændig urimeligt, det er usandt, det er aldeles uretfærdigt, naar man vil stemple de danske Jordbrugere, Landmænd og Roedyrkere

som Brødfordyrere, der kun har den Hensigt at mele deres egen Kage. Nej, de forlanger kun, og med Grund, at naar Regeringen tvinger dem til at afstaa en Vare, som til almindeligt Foderbrug har en vis Værdi for dem, saa skal Prisen svare til Varens virkelige Værdi, til den Pris, de kan faa for den i Handelen og skal give for andre Ting, som de maa købe i Stedet.

Vi har ikke hørt noget om, hvordan det vil gaa med den store Mængde Rug, som er solgt i den senere Tid, lige indtil Maksimalprisen kom, og som ligger omkring hos Købmændene, og som disse altsaa har købt til ca. 21 Kr., noget under eller noget over efter de forskellige Kvaliteter. Vi har ikke hørt noget om, hvorvidt man nu ogsaa vil tvinge disse Folk til at sælge denne Rug til en Pris, der er en 3—4 Kr. under den, de faktisk har givet derfor, ikke i Spekulationsøjemed, men som den Dagspris, hvortil de kunde sælge igen, hvordan man vil komme om ved dette, at de nu ikke maa tage mere end den fastsatte Maksimalpris og altsaa kommer til at lide et enormt Tab, større eller mindre, efter som de har købt meget eller lidt, i Modsætning til de Købmænd, der ligger inde med udenlandsk Rug eller har Rugmel af dansk Rug. Der er jo ingen Grænser for, havde jeg nær sagt, hvad Pris der kan sættes paa Rugmel, for der er ingen Maksimalpris for dette, og der er heller ikke nogen for udenlandsk Rug. Disse Folk har altsaa deres paa det tørre, kan vedblive at drive deres Forretning og tage den Avance, der følger med. Men de, som i god Tro har købt Rug hos Landmændene, deres Kunder, saaledes som de er vante til det gennem Aarene, for at sælge dem andre Ting i Stedet for, de kan ikke komme af med den til en tilsvarende Pris. Jeg ved ikke, hvilke Forholdsregler den højtærede Regering vil tage, for at disse Købmænd ikke skal komme til at lide en lige saa stor Uret som de rugproducerende Landmænd.

Jeg vil ogsaa benytte Lejligheden til at protestere mod de Beskyldninger, der rettes, ikke alene mod os her, men mod de Folk, som har det slidsomme Arbejde at drive den daarligste og magreste Jord her i Landet: at de kun har egen Interesse og egen Nytte for Øje i Modsætning til dem, som dyrker den gode Jord og har de gode Afgrøder, de som har Hveden og Rugen, Byggen og Havren og Roerne. De sidste taler man ikke om. De har avlet meget mere, forholdsvis, mange flere Fold, end man har avlet i de rugproducerende Egne, og kan nu, uagtet de saaledes er